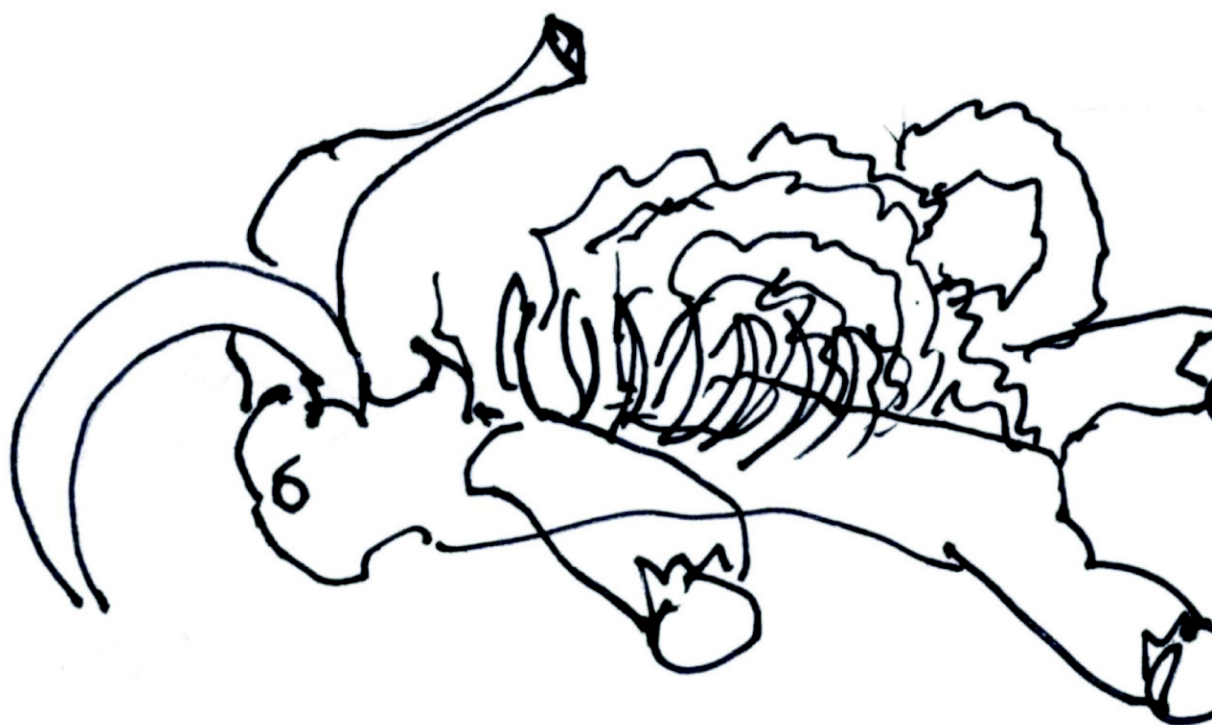

ŠÍLENEJ MAMUT

Mad mammoth

Martin Karel Klusoň

Ateliér Prostorová tvorba
Bakalářská práce 2012

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně

Fakulta multimediálních komunikací

Ústav prostorového a produktového designu

akademický rok: 2011/2012

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Martin Karel KLUSOŇ**
Osobní číslo: **K09094**
Studijní program: **B 8206 Výtvarná umění**
Studijní obor: **Multimedia a design – Prostorová tvorba**

Téma práce: **ŘEŠENÍ UŽITNÉHO PROSTORU SE SPECIFICKOU
FUNKCÍ INSPIROVANÉHO KONKRÉTNÍ ORGANICKOU
PŘEDLOHOU**

Zásady pro vypracování:

1) Teoretická část práce:

- a) rešerše a analýza dané problematiky
- b) východiska vedoucí k návrhu praktické části práce
- c) průvodní zpráva popisující řešení praktické části práce

Forma odevzdání:

(bakaláři) min.20, (magistři) min 30 normostran + obrazová příloha

2x A4 pevná vazba dle standardu UTB

2) Praktická část práce:

- a) kresebné koncepční návrhy
- b) propracování vybraného návrhu
- c) koncepce barevnosti, materiálového řešení a osvětlení
- d) technická a konstrukční dokumentace
- e) reprezentativní model

Forma odevzdání:

2x A3 paré, plakát 700/1000mm

Na samostatném nosiči CD-ROM odevzdejte v minimálním počtu 10 kusů obrazovou dokumentaci praktické části závěrečné práce pro využití v publikacích FMK.

Formát pro bitmapové podklady: JPEG, barevný prostor RGB, rozlišení 300 dpi,

250 mm delší strana. Formáty pro vektory: AI, EPS, PDF. Loga a texty v křivkách.
V samostatném textovém souboru uveďte jméno a příjmení, login do Portálu UTB,
obor (ateliér), typ práce, přesný název práce v češtině i v angličtině, rok
obhajoby, osobní mail, osobní web, telefon. Přiložte svou osobní fotografii
v tiskovém rozlišení.

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno a příjmení: Martin Karel KLUSOR
Osobní číslo: 109024
Studijní program: B 2306 Významné umění
Studijní obor: Multimediale a design – Prostředí práce
Téma práce: ŘEŠENÍ UŽITNÉHO PROSTORU SE SPECIFIKOU
PUNKT INSPIROVANÉHO KONKRETNÍ ORGANIKOU
PŘEDCHOU

Úkoly pro vypracování:

- 1) teoretická část práce
- 2) řešení a analýza dané problematiky
- 3) výhledová část práce
- 4) praktická část práce
- 5) průvodní zpráva popisující řešení praktické části práce
- 6) forma odvádění
- 7) bakalářská práce min. 30 normostran + obrazová příloha
- 8) A4 papír, vázba dle standardu UTB
- 9) Praktická část práce:
- 10) kreativní konceptní návrhy
- 11) zpracování vizuálního návrhu
- 12) koncepte provedení, materiálového řešení a ozvláštnění
- 13) technická a konstruktivní dokumentace
- 14) rekonstruktivní model
- 15) forma odvádění:
- 16) A3 papír, plekt 100x700mm
- 17) samostatně napsaná CD-ROM odváděná v elektronické podobě 10 kusů obrazov
- 18) dokumentační část práce pro využití v publikaci TMA
- 19) omlít pro tiskové publikace: JPEG, barevný prostor RGB, rozlišení 300 dpi

Rozsah bakalářské práce:

Rozsah příloh:

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná/umělecké dílo**

Seznam odborné literatury:

- 1) Neufert, Ernst. Navrhování staveb. Consultinvest international, 2000. ISBN 80-191486-6-6
- 2) Lou, Michel. Light: The Shape of Space. Designing with Space and Light. John Wiley and Sons, 1995. ISBN 0471286184
- 3) László, Moholy-Nagy. Od materiálu k architektuře: Triáda. Praha, 2002. ISBN 80-86138-29-1
- 4) Moran, Nick. Světelný design: pro divadlo, koncerty, výstavy a živé akce. nakl. [Praha]: Institut umění – Divadelní ústav ve spolupráci s Institutem světelného designu, 2010. ISBN 978-80-7008-246-1
- 5) Tony, Morgan. Visual merchandising. Lawrence King, 2008. ISBN 978-1856695398
- 6) Časopisy:
Era. Era group, spol. s.r.o. ISSN 1213-6212
Detail. ISSN 1614-4600
El Croquis. ISSN 0212-5633
Architekt. Architekt OA s.r.o. ISSN 0862-7010
H.O.M.i.E.: design – architektura – cestování. Praha: aheadmedia, 2008. ISSN 1802-758X

Vedoucí bakalářské práce:

Ing. arch. Michael Klang, CSc.

Ústav prostorového a produktového designu

Datum zadání bakalářské práce:

15. února 2012

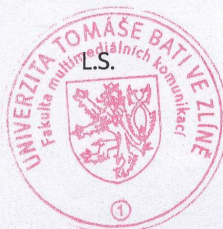
Termín odevzdání bakalářské práce:

18. května 2012

Ve Zlíně dne 8. března 2012

doc. MgA. Jana Janíková, ArtD.

Janíková
děkanka

MgA. Petr Stanický, MFA

Stanický
ředitel ústavu

PROHLÁŠENÍ AUTORA BAKALÁŘSKÉ/DIPLOMOVÉ PRÁCE

Beru na vědomí, že

- odevzdáním bakalářské/diplomové práce souhlasím se zveřejněním své práce podle zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, bez ohledu na výsledek obhajoby ¹⁾;
- beru na vědomí, že bakalářská/diplomová práce bude uložena v elektronické podobě v univerzitním informačním systému a bude dostupná k nahlédnutí;
- na moji bakalářskou/diplomovou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, zejm. § 35 odst. 3 ²⁾;
- podle § 60 ³⁾ odst. 1 autorského zákona má UTB ve Zlíně právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla v rozsahu § 12 odst. 4 autorského zákona;
- podle § 60 ³⁾ odst. 2 a 3 mohu užít své dílo – bakalářskou/diplomovou práci - nebo poskytnout licenci k jejímu využití jen s předchozím písemným souhlasem Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, která je oprávněna v takovém případě ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které byly Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně na vytvoření díla vynaloženy (až do jejich skutečné výše);
- pokud bylo k vypracování bakalářské/diplomové práce využito softwaru poskytnutého Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně nebo jinými subjekty pouze ke studijním a výzkumným účelům (tj. k nekomerčnímu využití), nelze výsledky bakalářské/diplomové práce využít ke komerčním účelům.

Ve Zlíně

16.3.2012

MARTIN KAREL KLUSA

Jméno, příjmení, podpis

¹⁾ zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, § 47b Zveřejňování závěrečných prací:

(1) Vysoká škola nevdělečně zveřejňuje disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce, u kterých proběhla obhajoba, včetně posudků oponentů a výsledku obhajoby prostřednictvím databáze kvalifikačních prací, kterou spravuje. Způsob zveřejnění stanoví vnitřní předpis vysoké školy.

(2) Disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce odevzdané uchazečem k obhajobě musí být též nejméně pět pracovních dnů před konáním obhajoby zveřejněny k nahlázení veřejnosti v místě určeném vnitřním předpisem vysoké školy nebo není-li tak určeno, v místě pracoviště vysoké školy, kde se má konat obhajoba práce. Každý si může ze zveřejněné práce pořizovat na své náklady výpisy, opisy nebo rozmnoženiny.

(3) Platí, že odevzdáním práce autor souhlasí se zveřejněním své práce podle tohoto zákona, bez ohledu na výsledek obhajoby.

²⁾ zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 35 odst. 3:

(3) Do práva autorského také nezasahuje škola nebo školské či vzdělávací zařízení, užije-li nikoli za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu k výuce nebo k vlastní potřebě dílo vytvořené žákem nebo studentem ke splnění školních nebo studijních povinností vyplývajících z jeho právního vztahu ke škole nebo školskému či vzdělávacímu zařízení (školní dílo).

³⁾ zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 60 Školní dílo:

(1) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení mají za obvyklých podmínek právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla (§ 35 odst. 3). Odpirá-li autor takového díla udělit svolení bez vážného důvodu, mohou se tyto osoby domáhat nahrazení chybějícího projevu jeho vůle u soudu. Ustanovení § 35 odst. 3 zůstává nedotčeno.

(2) Není-li sjednáno jinak, může autor školního díla své dílo užít či poskytnout jinému licenci, není-li to v rozporu s oprávněnými zájmy školy nebo školského či vzdělávacího zařízení.

(3) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení jsou oprávněny požadovat, aby jim autor školního díla z výdělku jím dosaženého v souvislosti s užitím díla či poskytnutím licence podle odstavce 2 přiměřeně přispěl na úhradu nákladů, které na vytvoření díla vynaložily, a to podle okolností až do jejich skutečné výše; přitom se přihlíží k výši výdělku dosaženého školou nebo školským či vzdělávacím zařízením z užití školního díla podle odstavce 1.

ABSTRAKT

Chci vytvářet bez domovcům jistoty, jistoty o který přišli; ty jimi nahradit; něco skálopevného, na co se můžou spolehnout, co tam bude vždycky pro ně, o co se můžou bez problému opřít; nevytvářím iluze, budu od základů, poskytnu jim něco, co jim zaplní jejich střeva, co jim ukáže jejich sladkou přítomnost, a kde budou moci složit, vypít si flašku, utýct před světem; tvořím jim Dům, tvořím jim jistotu, všem, současným i budoucím bez domovcům, všem pouličním hrobatům a křížatům jejich vzdušný zámky

Klíčová slova: Bez domovci, jistota, bublina, mamut, šílenství

ABSTRACT

I want to create certainties to home less people, certainties which they lost, something solid, something they can rely on, something what will always be there for them; i am not creating illusions, i am building from fundamentals, i will provide them something what will fulfill their intestines, something what will show them their sweet present, the place in which they can rest, drink up a bottle, close themselves from outside world; i am creating them a House, i am creating certainty to everybody, to every present and future home less people, i am making castless in the air to all street earls and dukes.

Keywords: Home less people, certainty, bubble, mammoth, madness

Děkuji Bohu a Rodině

Prohlašuji, že odevzdaná verze bakalářské/diplomové práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG jsou totožné.

OBSAH

ÚVOD	9
I STARÝ ZÁKON	10
1 OD TEORIE K PRAXI	11
1.1 PRAJISKRA VŠEHO.....	11
1.2 PŘEDZNAMENÁVÁNÍ (ZNAMENÍ PŘED ZNAMENÍM).....	12
1.3 VYHYNULÝ PRAGMATIZMUS (JEDINÝ TEXT TOHOTO DRUHU V CELÉ MOJÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCI)	14
1.3 PRVNÍ KNIHA MARTINOVA.....	16
II NOVÝ ZÁKON	27
2 KLONUJÍ MI MAMUTA	28
2.1 SE STOPAŘEM NA PLÁŽ.....	28
2.2 ZÁPISKY ZE ZABÍJAČKY.....	33
2.3 NAFOUKNUTÍ.....	35
2.4 OSVĚTLENÍ.....	36
ZÁVĚREČNÝ DOVĚTEK	37
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	39
SEZNAM OBRÁZKŮ	40
SEZNAM PŘÍLOH	41

ÚVOD

Bublifuk uchopíme do
jedné ruky víkem směřujícím nahoru.
Druhou rukou odšroubujeme víko a vyjmeme ho.
Ústy vdechneme úměrné množství vzduchu do plic.
Zadržíme dech a přiložíme část bublifuku, na níž je
napnutá mýdlová voda, cca pět centimetru před
ústa. Poté ústy regulovaně vyfukujeme
vzduch.

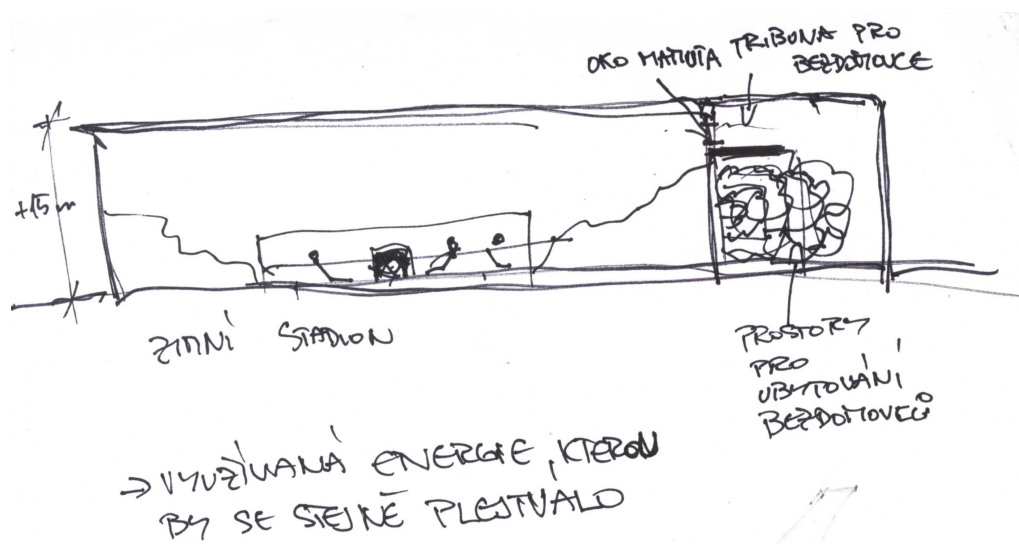
I. STARÝ ZÁKON

1 OD TEORIE K PRAXI

1.1 Prajiskra všeho

Na začátku září loňského roku jsem dostal zadané téma bakalářské práce. Nevybral jsem si ho sám, ale přesto si myslím, že mi bylo souzeno. Všichni v ateliéru jsme dostali téma – Mamut. Každý si mohl vybrat, jakého chtěl. Já jsem ale dostal do opatrování mamuta šílenýho a na dobu neurčitou jsem ho přijal s otcovskou zodpovědností za vlastního. Jeho cesta na světlo světa je spletitá. Dlouho jsem zamýšlel nad tím, jak vytvořit z mého mamuta zásobník a ohřívač vody v jednom se sprchou [obr. 8. na str. 24]. Poté jsem ho chtěl poskytnout bezdomovcům v podobě nafukovacího kruhu s funkcí přenosného azylového ubytování pro bezdomovce v dobách největších mrazů. Jako zdroj tepla měl z počátku využívat odpadního tepla ze zimních stadionů, v pokročilé fázi z velkých nákupních center.

Popis toho, jak jsem v této fázi postupoval by vydal na přinejmenším jednou tak dlouhou bakalářskou práci. Ale, jelikož jsem nakonec od tohoto upustil, rozhodl jsem se o této fázi více nerozepisovat. Jen několik skic tuto fázi dokumentuje [obr. 1. na str. 11].

obr. 1. Jedna z prvotních skic k Nafukovacímu azylovému obydlí pro bezdomovce

1.2 Předznamenávání (znamení před znamením)

Směřování mého konečného mamuta jsem nevědomky předznamenával již dříve. Ať už to bylo na stáži na Ateliéru Design skla u MgA. Petra Stanického MFA, kde jsem vytvořil ostatky pradávných živočichů přeživších do současné doby na jedné skládce u Zapomenutých podniků [obr. 2. na str. 12], nebo v podobě archeologických vykopávek [obr. 3. na str. 13], při nichž byla nalezena ruka sumerského poloboha se zlatými kostmi, jež jsem vytvořil a instaloval na společné výstavě s Lenkou Černotovou za doby méjí stáže na Akademii Sztuk pieknych w Krakowie. Součástí výstavy byla také instalace čerpající z Nick Caveovi knížky "A uzřela oslice anděla" plná nastupujícího mamutího šílenství [obr. 9. na str. 29] a foto–video projekt – Noční přelet nad Krakovem [obr. 4. na str. 15].

Obr. 2. Ostatky pradávných živočichů

Rád přetvářím realitu, rád tvořím svou vlastní, ve které se největší Krakovský hřbitov, zaplavený o dušičkách desetitisíci svíček, přemění na krajinu plnou světél viděnou z okénka letadla přilétajícího a dosedajícího na tamější letiště.

Dalším inspiračním zdrojem, tentokrát pro materiálové řešení, byly dva mé organismy utvořené na společné výstavě několika lidí z Ateliéru Prostorové tvorby. Obě byly z igelitu. Jeden byl zavzpomínáním na šílenou Nick Caveovskou instalaci v Krakově.

Byl oživován zvukem a zaplnil jím polovinu výstavních prostor. Druhý byl klidný. Nevibroval, pouze se plazil a rostl až do chodby díky průvanu z jedné únikové šachty [obr. 5. na str. 18].

V tomto směru jsem chtěl, nejprve mimo rámec ateliéru, pokračovat. Byl jsem a stále jsem okouzlen tímto materiálem. Jsem také okuzlen využitím něčeho tak nehmotného, neviditelného, často nevnímaného, jako je neznatelný průvan, kterého stačí k přivedení k životu nového živočišného druhu.

Neposlední důležitou rovinou mamuta je má snaha o propojení designu a volného umění nebo spíše balancování mezi nimi, o což jsem se snažil kupříkladu u Obydlí pro rorýse, nejrychlejší ptáky na světě, vyrobeném z výfuků aut [obr. 5. na str. 18]. V bakalářské práci ve spojení designu a volné tvorby pokračuji a snažím se ho dosáhnout v jeho celistvosti.

Toto jsou ta předznamenání mé bakalářské práce. Neinspiruji se samozřejmě pouze svou minulou tvorbou, jsem neustále inspirován všemi lidmi, jejich tvorbou a smýšlením. Ti všichni, kteří mě jakkoliv pomohli, inspirovali anebo stále inspirují, ovlivňují mě, neustále přetvářejí a nenechávají stagnovat, jsou v poděkování zastoupeni Bohem a rodinou a obsaženi v nich.

Obr. 3. Archeologické vykopávky ruky sumerského poloboha

1.3 Vyhynulý pragmatizmus (jediný text tohoto druhu v celé mojí bakalářské práci)

Konečná podoba Šíleného mamuta chce zobrazit fungování tohoto Šíleného světa. Prací je obří střevo z vyvrhnutého mamuta, které slouží jako obydlí pro bezdomovce a jednoduchým principem a za použití dostupných materiálů řeší celkový problém bezdomovectví. Jedná se o jednoduchý fóliový rukáv s obvodem sedmi metrů nafukovaný ventilátorem a formovaný "branami" z ocelové pásoviny, které zároveň prostor člení. Foukaný vzduch tedy zajišťuje, že stavba stojí a zároveň zajišťuje výměnu vzduchu v objektu. Za neuzavřeným vstupem se zvýšeným prahem a sníženými "futry", které člověka vcházejícího dovnitř donutí vyvinout alespoň nějakou námahu pro to, aby se dostal dovnitř, je objekt zatočen téměř o 180 stupňů. Lidem uvnitř je tedy vytvořeno soukromí a zároveň tím láká pozorovatele dovnitř, dozvědět se, co je na konci tunelu. Člověk je tvor zvědavý, tak se jistojistě bude snažit vklouznout dovnitř.

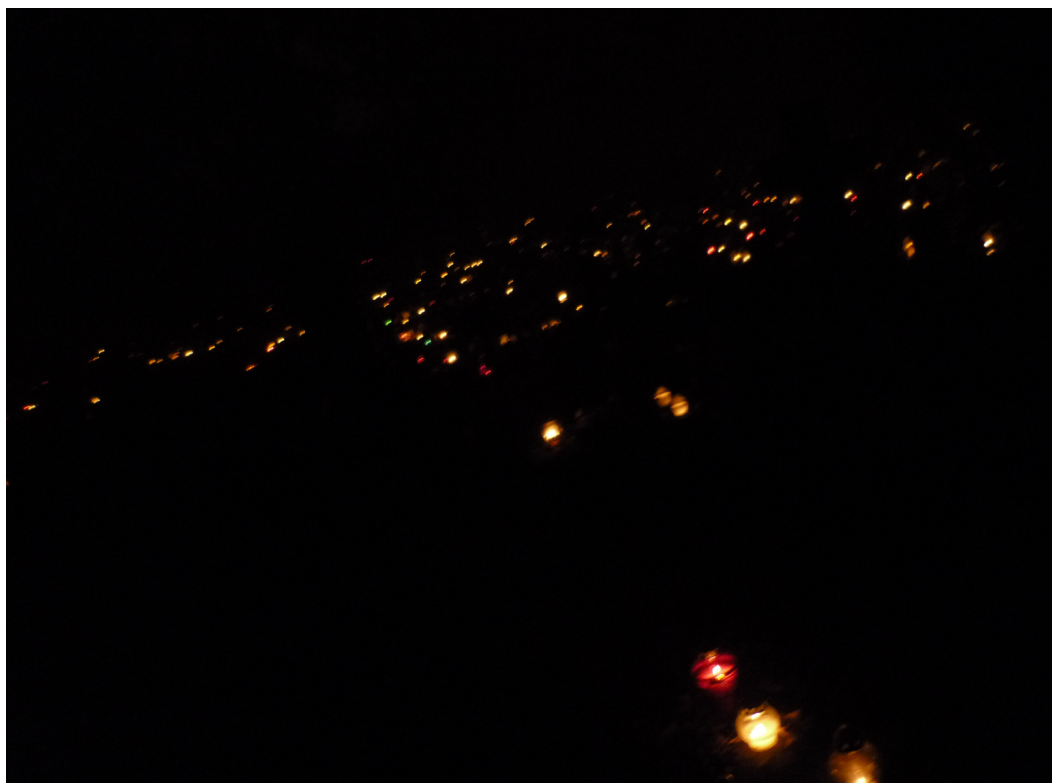
Celý mamut je prezentován jako revoluční vynález poskytující střechu nad hlavou všem současným i budoucím bez domovcům, jako objekt, jenž je zachráněn v těch největších mrazech, a v tomto duchu chci k tomu natočit i fiktivní propagační dokument.

Samozřejmě se ale jedná o jednu velkou iluzi. Je to v ohledech, v kterých je prezentován, naprosto nefunkční věc. Tím chci reflektovat současný svět, jemuž vládne marketing a který je zaplavován podobnými nesmyslnými aparáty, polovičatě domyšlenými řešeními problémů a informačním šumem.

Natáčený dokument bude plný chvály na objekt bez domovci i běžnými kolemjdoucími. Vyjádří se k němu i několik erudovaných znalců z různých oborů a vše bude jen podporovat pozitivní propagaci. Bez domovci a kolemjdoucí budou nadabováni v cizím jazyce, v němž budou kupříkladu popisovat cestu na nádraží, a budou doplňováni anglickými titulkami plnými ovací na tento objekt. Znalci z různých oborů budou naprosto vážně rozmlouvat o všech výhodách. Nakonec se v dokumentu objeví i moje máma, která něco málo řekne ke tvůrci.

Závěr dokumentu nejspíš ukáže objekt, jak skončí na konci týdne, kdy bude vystaven ve Zlíně v jednom z parků. Sám jsem zvědavý, co z něj nakonec všechno zbyde.

Moje práce se zabývá, ale ještě nečím dalším, co je schované v následujícím textu, ale to hledání už nechám Vám. V další části Vám chci podrobněji přiblížit celou mou práci a východiska k ní. Snažil jsem se v něm zachytit atmosféru celého mého šíleného mamutího projektu. Jedná se o pohled z jiné strany a o novou cestu k ulovení mamuta.

Obr. 4. Noční přelet nad Krakovem

1.4 První kniha Martinova [3]

Na počátku bylo slovo a to slovo bylo světlo. A když bůh viděl, že je to dobré, oddělil světlo od tmy a počalo se tvořit vše, čeho na světě je. A byl večer a bylo jitro. A byl soumrak a byl rozbřesk. Ponejprv oddělil vody od vod a stvořil nebe. A poté vody od souše. Vody ustoupily a souš povstala. Sic pustá, leč Dobrá. Hospodin spokojen vším tím dobrým, kteréžto nastolil, jal se směle pokračovati. Nemaje odpočnutí obdařil souš pustou veškerou zelení a učinil jí tímto aktem Dobrou a obyvatelnou. Travniny rozrůstaly se po planinách širých, po kopcích, k tomu určených. Stromy poklidně vystřelovaly vstříc nebi. A připravovaly tak útočiště stínu potřebným. A byl večer a bylo jitro. A bylo to Dobré.

Poté slovem ukoval dvě žhavá nevyhasínající tělesa. Jedním, tím jasnějším, se ustanovil obdařovat Zemi a Vše na ní za dne a tím druhým, oplývajícím světlem pokornějším, ovlažovat Zemi za noci a vnést Všem v ní pokoje a odpočinku. Bylo to Dobré, bylo to fajn.

I stvořil Bůh rozličných, prapodivných bytostí a zaplavil jimi souše, i moře, oceány ba i nebe samé. Vybaviv je k tomu Bůh speciálně, požehnal jim, by se milovaly a množily. A stále ještě to bylo dobré.

A byl večer a bylo jitro a konec týdne se stále blížil a byl vidět stále jasněji. Již toho nezbývalo mnoho, co udělat, a bylo to vše Dobré. Co by se mohlo pokazit, nu?

A tak Hospodin Bůh stvořil dne šestého podle obrazu Svého, hlavního predátora, pastýře, pána všeho živého, hlavního inkvizátora, inseminátora, člověka, tvora nerozvážného, jenž měl dohlížet na rovnováhu na Zemi a měl jí být spravedlivým vládcem. S lehkostí sobě vlastní tak učinil. Podle obrazu svého. A jako muže a ženu je stvořil. Se všemi náležitostmi. A žehnav jim: "Milujte se a množte se, vyslal jich do světa."

I řekl Hospodin člověku: "Užívej plodů rostlin, užívej plodů živočichů, nejlépe oloupaných a uvařených na hniličku. Užívej i zvířat samotných. Byla Ti tu ponechání k vůli. A Bůh viděl všechno to a pomyslel si, že je to Dobré, že je to Velmi dobré a odebrav se na odpočinek, přehlédnul.

A byl večer a bylo jitro. A byl sedmý den, den božího odpočinku, den spočinutí, den nedělání. Toho dne Bůh učinil pouhé jediné věci a vyřkl slovo, jedno jedinné, které se mělo stát pojmenování toho dne, jeho smyslem. To slovo bylo: Neděle.

A byl večer a bylo jitro. A Hospodin po odpočinku vstanuv uvědomil si svého omylu. Stvořil člověka, tvora, který měl na vše ostatní dohlížet a držet v rovnováze. Vytvořil predátora, jenž měl eliminovat nadbytečné počty zvířat na zemi, ale bohužel nedomyslel, že lidský druh sám, postrádajíc jakýkoliv efektivní regulační mechanismus a nemajíc přirozeného predátora, bude neodvratně spět k přemnožení.

Co teď s tím? Bylo tu naštěstí pár věcí, které mu hrály do karet. Byla to lidská podstata samotná. Bůh vytvořil člověka k obrazu svému. Člověk byl tedy stvořen s vlastnostmi jakými jsou strach a moc po kontrole (viz. Bible svatá – První kniha Mojžíšova 11 – O budování Babylónské věže). S těmito vlastnostmi, kterým ale v jejich rukou chybí esence touhy po činění dobra, a které vedou k vlastnostem jakými jsou zášť, nenávisť, od kterých již je jen krůček k činům. První svého druhu, který Všemohoucího uklidnil, se odehrál relativně brzy a to zavražděním Ábela jeho vlastním bratrem. To bylo povzbuzující, ale nedalo se na to spolehnout, proto se Hospodin poučil ze Své předchozí chyby, bdil nad Zemí a sledoval, jak se vše bude vyvíjet. I tak započala se velká historie jeho boje proti přemnožení oněch tvorů a zachování Země jako takové. Bůh nevěděl, že láska a pravda nakonec mezi lidmi zvítězí a vše se do katastrofy pořítí.

Prvním velkým gestem, jež Bůh v tomto směru učinil, byla ona slavná Potopa světa, o níž toho bylo tolik vydáno a kteroužto si tolik autorů vybralo k parafrázování. První z řady apokalyps. Tato vyvedená v Bruckenheimovském měřítku. Jako jediná vyvedená v měřítku celé země. Poté si Bůh zřejmě uvědomil, že tímto postupem také žádné rovnováhy zřejmě nedosáhne a začal se věnovat titěrnější, ale v globálu a dlouhodobém měřítku efektivnější práci. Vedle příležitostných lokálních apokalyps, či přírodních katastrof, jak se počaly postupně nazývat, které zajišťovaly stabilitu v případě enormního nárůstu lidských stvoření, stvořil Hospodin Bůh i různé druhy nemocí, ať už lokálních, či genotypově zaměřených, tak i pandemie, jež nahrazovaly přírodní pohromy. Jako aditivum všeho ostatního sloužily rozbroje a války, vedené již od dob zmatení jazyků, mezi jednotlivými národy, klany či jedinci samotnými. Tam byl podle Všemohoucího velký potenciál zasluhující pozornost a možnost rozvoje. Lidé jako takoví, vynalézaví, se stále snažili najít nové mechanismy, jak ovládat, nové materiály, z nichž ovladače vyrábět, což je také hnalo k neustálému zlepšování ovladačů užívaných k podmaňování území, kde tyto nové

materiály byly dostupné a k eliminování místních odpůrců. Bůh dal lidem zlatou jiskru do oka. Nedal jim moc, ale touhu po ní, touhu po ovládnutí. A zpětně za to byl rád. Lidé se bili, často za jeho jméno, často za jeho různá jména, časem a Babylónem pozmeněná. Lidé se zabíjeli, umírali v mukách, v celku nebo po částech. A jediný, kdo tomu mohl zabránit, moc dobře věděl, proč tak nečinit.

Obr. 5. Obydlí pro Rorýse vyrobené z výfuků z aut

Ovšem někdy se mu podařilo udělat chybu, ale jednalo se často o chybu krátkodobě trvající, jako třeba Hippiies, či tak lokální, že netrvalo dlouho a vše se vrátilo zase zpět k normálu.

Velkou otázkou na rozklíčování je seslání Božího syna na zem. Pokud tento akt, měl zmírnit snižování počtu obyvatelstva, hlásáním Boha vzájemné lásky mezi lidmi prostřednictvím jeho lidského syna, pak můžeme uvažovat pouze o dlouhodobějším plánu s přihlédnutím k následnému masakru, který se děl. Na danou věc se také ale dá pohlédnout i z té vševědoucí stránky Boha, očekávajícího věci následné. Pokud se nevydáme touto cestou a díváme se na problematiku z dlouhodobého hlediska, čeří nám zase onen nastalý lokální mír zprávy o křížových válkách, tak tedy rychle od toho. Jen konstatujme, že se věci děly a mohly dít. Ať už stejně nebo jinak na to tu máme jiné, kteří se tím potřebují zaobírat.

Co mě v současné době trápí je problematika přemnožování lidí. A tento problém bude v budoucnosti ještě více sílit a přerůst nám přes hlavu. Důvod, proč tomu tak je, je jednoduchý. V lidech začíná sílit láska. Již jsou unavení z těch všech nesmyslných válek a jsou natolik moudří, že už je ani vést nechtějí. V blízké budoucnosti nebude existovat žádné zlo, žádná zášť ani nenávist, jen láska člověka ke člověku a jejich vzájemné porozumění. Pro mnoho mírutvorců by to byla jistě dobrá zpráva, ale já se této nevyhnutelné budoucnosti děším. Jistě ještě tu existuje ta varianta závěrečné Apokalypsy a posledního soudu, jenže, když už lidé nebudou zlí a nebudou hřešit, k čemu bude poslední soud? Proto, jelikož jsem si tohoto problému vědom a beru ho ve vší vážnosti, jsem si dal za úkol vyřešit problém přelidňování a zajistit tak všem lidem místo, kde by mohli žít, kde by mohli složit hlavu.

Při svých úvahách jsem došel k několika variantám, z nichž ta poslední je podle mého názoru tou nejideálnější a je to cesta, kterou bychom se měli vydat.

První varianta a lá "Le Korvusjér" je variantou jistě schůdnou, ovšem po bližším zkoumání můžete odhalit nevýhody tohoto řešení, a tím je nedostatek světla v dolních patrech. Světlo by se dalo zajistit pomocí série nainstalovaných zrcadel, to by ovšem už celý projekt posunulo do utopických vizí a já se ve všech svých variantách chci striktně držet realizovatelných možností.

Druhou spásnou variantou je varianta "Magnet". V této variantě bych do země zabudoval železnou desku a lidé se speciálně upravenými botami s magnetickou podrážkou by mohli obývat spodní, dosud neobytnou, polovinu Země. Nevýhodou je absence vody a taktéž přímého slunečního svitu. Voda by se dala zajistit vrty a mohla by být zachytávána do speciálních nádob mohylovitého tvaru bránících jejímu výtoku do vzduchoprázdna. Světlo by mohlo být přiváděno světlicí. Co je větší problém než tyto, je samozřejmě rychlé překrvování hlav obyvatelstva odvrácené strany Země. Tento problém by šel vyřešit pouze tím, že by celá země mohla rotovat jako mince cvrnklá na pomezí čáře, čímž by se problém překrvování hlavy omezil, ale jak jsem psal, ne hodlám se tu zaobírat vysněnými vizemi, které sahají i za hranice teoretické fyziky.

Ve třetí variantě řeším přelidnění planety za pomoci postupného osídlování blízkého vesmíru. Navrhuji postavit vedle Země velkou trampolínu, jež pomůže lidstvu v prvním kroku expandovat na Mars a, v případě ještě rapidnějšího vzrůstu populace, ještě dál. Řešení mi bylo sympatické a jednoduché na provedení, ale ještě jsem neusínal na vavřínech a pátral dál. Třeba existuje ještě lepší řešení dovolující milujícím lidem zůstat spolu na jednom místě. A skutečně.

Čtvrtá a finální varianta vychází z principu známého už z Pravěku a sloužícího lidem po věky věků. Žádný parník či výletní loď si bez něho neumíme představit, po tisíciletí nám opakovaně zachraňuje životy – ano, je to starý nemístně obyčejný ZÁCHRANNÝ KRUH. Když to teď zpětně sepisuji, nemohu se ubránit tomu tehdejšímu vzrušení a tomu, abych ZÁCHRANNÝ KRUH nenazval majuskulou.

Jde o tak jednoduchý a efektivní způsob, jak se s přelidněním vypořádat. Pomocí prostého nafukovacího anuloidu, kterým opásám obvod země a vzápětí jej nafouknu, vytvořím další plochu připravenou pro expandování lidstva, až i toto nebude dostačující, jednoduše nafouknu další pás země. A tak můžu pokračovat dál a dál. Jedinné, čím jsem omezený jsou slunce a měsíc, ke kterým se nemohu přiblížit příliš blízko, aby se uměla země nezapálila a neshořela. Tento problém by ovšem, při současném a výhledovém růstu počtu lidí na Zemi, mohl vyvstanout až za dalších dvatisícešestset let a v té době bude jistě vynalezen speciální materiál odolný vůči těmto teplotám.

Píšu, že mě trápí problematika přemnožování lidí, na to samozřejmě navazují další problémy, potřebné k vyřešení. To chci explikovat na daném schématu ().

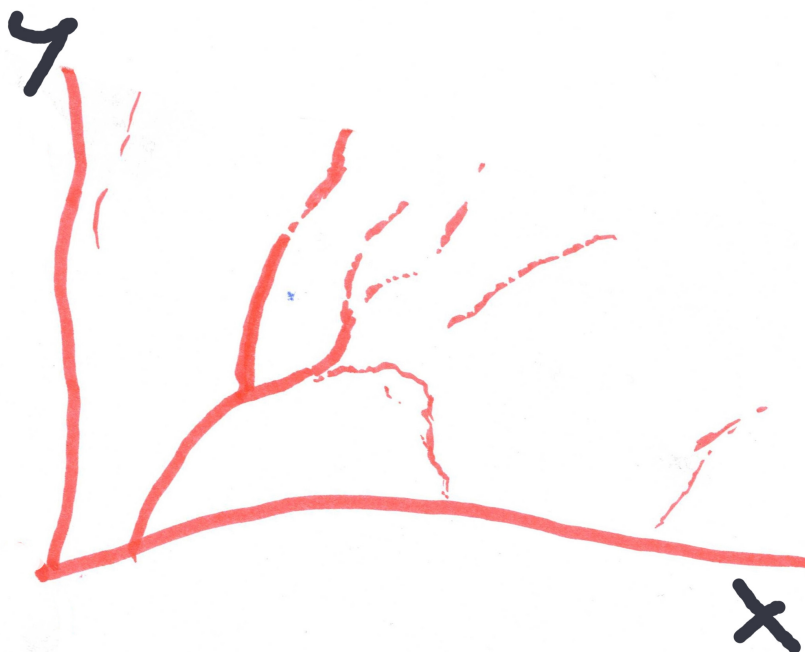
Mnoho lidí → nedostatek pracovních příležitostí → růst nezaměstnanosti →
 → snižování poptávky po bublifucích → šílenství → bezdomovectví →
 → nárůst počtu blech a kožních nemocí

Na tomto schématu je ve zkratce ukázán můj tok myšlenek a záměr mé práce. Přemnožování vede jen k nedostatku pracovních příležitostí a nárůstu nezaměstnanosti a od nezaměstnanosti, která zapříčiňuje pozbytí peněz na nákup bublifuku a následnou depresi, už je jen ten jeden krok k pozbytí střechy nad hlavou. A to je ta zpropadená věc. A tomu musíme nějak zabránit. Dobře, tak to třeba nejde nebo je to tak dlouhodobé až je možné, že se to projeví až po několika staletích. Na to ovšem nemůžeme čekat, ale musíme jednat hned. Vždyť jim musíme nějak pomoci. Alespoň jim poskytnout ty základní životní potřeby, zajistit jim tu radost, tu naději v budoucnost, tu všeobjímající jistotu bezpečí. Tu barevnou, vznášející, duhovou, upřímnou a vymydlenu b bB bBBu bBUUUb

bBUBBUBLLINU. A at' je jich
 VÍC, at' zaplaví celej park, celý
 město, kraj a hořiny. Pojd'te,
 uspořádáme sbírku. Uděláme
 obří sbírku na nákup bublifuků
 pro všechny Bez domovce,
 at' poznaj, jak jsou nafoukaný,
 jak jsou sytý a povznášející.

Na duhu samozřejmě. Nechme je vstoupit dovnitř, pomnout si ruce a teplem se zatetelit, ať si užijou tu duhu v hrsti a obroušený, zdraví a duši od kola bezpečný, hrany.

A po sbírce co? Dobrá nějaký statistiky. Ukážu Vám statistiky a grafy vývoje počtu bezdomovectví v posledních osmdesáti letech.

Obr. 6. Graf vzrůstu bezdomovectví

obr. 7 Graf nezaměstnanosti

Podle grafů můžete vidět výrazný vzrůst v posledních čtrnácti letech a prognózy do budoucnosti (na grafu vyznačené tečkovaně) nám také zrovna nepřejí. Hledíme-li do tohoto obrázku delší dobu a rozostříme-li, může se nám zdát, že se tečkovaná čára začíná obtáčet

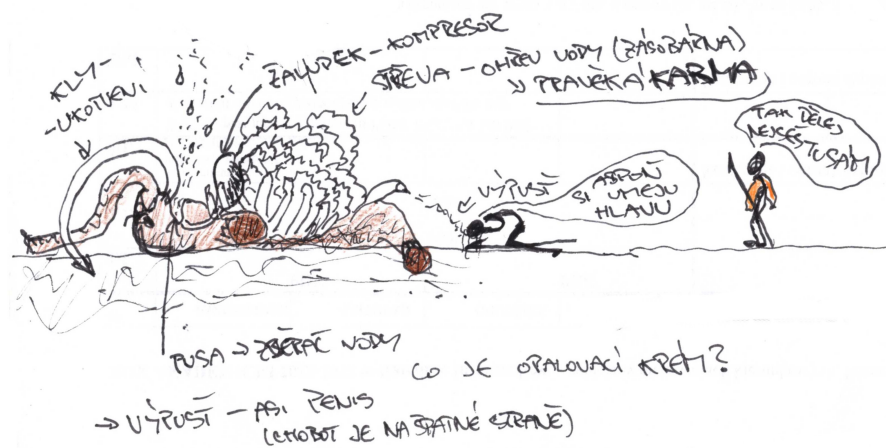
kolem nepřerušované a vydržíme-li ještě déle, tečky se nám ve správném pořadí spojí a vytvoří nám obraz klečícího Budhy s pravou rukou opřenou o pravé stehno (nejedná se samozřejmě o nic jiného než o zobrazení Budhy poté, co překonal strach a vyhrál nad démony), jež se pro Vás může stát znamením Vaší dehydratace z několikahodinového soustředěného spočívání Vašeho zraku na obrázku.

Ale dost již bylo nudných a zrak kazících grafů. Necítím žádný závazek vůči Vám, jakkoliv Vás přemlouvám o pravdivosti mých tvrzení, natož abych Vám je způsobně vnucoval, předpokládám totiž, že jste dostatečně osvícení a uvědomělí k tomu, abyste věcem Vám předkládaným rozuměli a důvěřovali. Je snadné nechat se svést z cesty a o to lehčí je neuvěřit ryzí pravdě z nekorodu.

Necítím se Vám nijak odpovědný cokoliv dokazovat, přesto jsem si pro Vás připravil pár příběhů, které Vám mohou pomoci porozumět problematice. Několik ilustrativních příběhů ze syrové skutečnosti vypráví o tom, jak rychle a snadno se dá octnout na ulici. Lidé, o kterých píšu jsou tak praví, jak jen mohou smýšlet levicově, a z těchto vrtkavých důvodů jejich křehké existence si nepřáli být jmenováni, takže uvádím jejich životní příběh, současné pohlaví, minulý věk a pár Krajů.

Člověk, jenž se nám uvolil figurovat v prvním příběhu, měl dětství jako kdokoliv jiný z nás. Bylo plné lezení po stromech a ochutnávání všelijákých chutných, nechutných věcí a jiných pochutin, prostě normální vzdělávací proces. Při škole života se ještě bokem vyučil sklářem ve Valašském Meziříčí, načež počal pracovat v místní huti. Léty se v oboru vypracovával čím dál více, až se v jeho hlavě zrodil nápad. Bomba! Vzal si úvěr na dům a pár dalších záležitostí, aby měl dostatek cifratých prostředků na uskutečnění jeho snu, na óbrmísu, kterou chtěl vyfouknout a vytvořit tak Světový rekord v největším možném vyfouklém objektu ze skla na světě. Vše měl promyšleno a neexistovala možnost, že by to nevyšlo. Bohužel, ta možnost existovala. Při dávání do chladicí pece se mísa z čista jasna roztránila a popálila pomocníky a muže, zapálila huť a odlétlý odštiepek skla v kombinaci s uhranutím plamenem zdevastoval mužovo oko uvnitř tak, že již nic venkovního na to oko neviděl. Muž tak ze dne na den skončil na mizině. Přišel o dům, auto, polnosti i manželku, kterou se musil zaručit též. Odpracování škod (v podniku, kde do té doby pracoval a kde ho už nechtěli ani vidět) by trvalo 360 roků. V tu ránu odevzdal kartičku pracovníka a vyhodil se na dlažbu.

Po nějakou dobu se alespoň živil jako pouliční foukač bublin, než mu došla duhová voda, nějaký chuligán mu zlomil foukátko a mýval mu uhryzal nohu až do polou stehna a na druhé mu rozhrzal tkaničku natolik, že už si nebyl nikdy sto botu zavázat. A ten příběh bohužel ještě nekončí, stále trvá na ulici dál.

Obr. 8. Zásobník a ohříváč vody v jednom se sprchou

Pokud Vám to nestačí, můžu Vám vyprávět další příběh smutku a vyzvracených zvrátů. Je o muži, regulérním muži, oddaném své rodině, manželce. Pracoval jako obchodní zástupce a jeho zaměstnání tudíž zasluhovalo mnoho cestování krajem. Ať už brázdil okrsek Olomoucký nebo Ústolabecký, vždy měl u sebe fotky svých nejbližších a myslel na ně, jak ležel na loži levného zaplivaného motelu, jak seděl za volantem svého silničního korábu. Bohužel, i přesto že byl pozorný jako vždy, jednou z té cesty sjel. A nemyslím to přeneseně, ale on opravdu sjel z cesty. Toto opravdové sjetí z cesty želbohu vedlo k tomu metaforickému z cesty sjetí zhmotněného v podobě srnky, která ovšem nechtěla žalobu o sexuálním obtěžování vznést. Ale co Hospodin Bůh nechtěl, dozvěděla se o tom jeho manželka známá její žárlivostí a nechutí k vysoké. Soudní proces byl vyčerpávající, bolestiplný. Nakonec muži vzali i jeho jediné, co ho drželo nad vodou – jeho koráb – a vyvrhli ho na tvrdě vydlážděnou souš.

Z případů vidíte, že bez domova může skončit opravdu každý z nás, aniž by se o to více snažil. A podle známého pravidla pravé ruky víme, že si osud nejčastěji vybírá ty nejpravděpodobnější cesty a vytváří nejneuvěřitelnější životní příběhy. Asi aby nás přesvědčil, jakým je dobrým vypravěčem, jakou má přebujnou fantazii a jak dokáže rozmeandrovat řeku toku jednotlivých životů, aniž by byl skoupý na vodopády nebo na

bezbřehé volejovaté přehradě na jejichž druhou stranu není možné se dostat jinak než pořádně zabrat nebo to vzdát a utopit se lehce a topit se stále dál. Stačí, když se nechá člověk zlákat do nějaké výhodné bankovní transakce, do tutovky na koně, omámí se světýlky a blikátky nebo prostě jen nevybere zatáčku. Soudy formují, soudy netvoří. A bylo obvinění vzneseno a spravedlivě rozsouzeno a bylo to dobré. Pak už jen chlebičky a kafe. A rychle DOMŮ.

"Edda bez domovce

jeho kůže je křehká, všechno jsou jen nafouklý sliby sebe k samu, že to vydrží, že vytrvá, nezmrzne, aspoň jeden další den; brodit se ve sračkách, najíst se z odpadáku; jdu před Tesco, zahřeju se vevnitř na chvíli, dokud mě nevyvedou a pak seženu nějaký prachy na něco, něco do nafouklejch střev, prolít je, prohnat je sračkama, abych se moc nenadřel, a VODKU, aby bylo líp; život je sen, tu nejlevnější! a budu si žít na noze; jistota? pár jich tu je, ale jinak je to jen sprostý slovo, nádivka, výsměch, abstraktní slovo; aspoň já už jeho falešným obětím nejsem polapen; i když sem se měl líp; i když zuby nevypadávaly a tak kurevsky nebolely; nafouklá bublina praskla; tak to vypij rychle, než ti to vezmou, a kdyžtak se neboj zavrčet, vyceň zuby; kůže se ztenčila a zprůsvitněla, žebra vylezly, plíce se v tom žeberném objetí zmítají v záchvatech kašle a hnisu; rozlítají se na kousičky, praskají, pukají; ještě že ty žebra jsou ještě co k čemu; spánek je přežití luxus, teď hlavně nezmrznout a nepochcat se; zas hodit pár pytlů cementu do huby, odlepit od patra a poslat dólu, abych neulít; a vycpat aspoň trochu nohy, narvěte mě do nich kulatinu, ať aspoň chvíli stojím, než zrezavěj; VODKU a možná i žváro, co? jenom jedno prosimtě, a tak dáš mi ještě jedno ne? a život je zas, dát jí pěkně na slunko a nahřát se trošku; a dlažba už není tak tvrdá už ani nekouše, jen se tak vine ...a hned je zas všechno na chvíli růžový a načechraný

Chci vytvářet bez domovcům jistoty, jistoty o který přišli; ty jimi nahradit; něco skálopevného, na co se můžou spolehnout, co tam bude vždycky pro ně, o co se můžou bez problému opřít; nevytvářím iluze, budu od základů, poskytnu jim něco, co jim zaplní jejich střeva, co jim ukáže jejich sladkou přítomnost, a kde budou moci složit, vypít si flašku, utýct před světem; tvořím jim Dům, tvořím jim jistotu, všem, současným i budoucím bez domovcům, všem pouličním hrabatům a křížatům jejich vzdušný zámky

Každej si musí nafouknout svejch pár jistot, aby se nezbláznil, aby moh fungovat a taky aby mu bránili pohledu, a tím pomáhaly nevidět skutečnost v její prázdný celosti"

II. NOVÝ ZÁKON

2 KLONUJÍ MI MAMUTA

K vyřešení tohoto problému jsem dostal jednu věc – Mamuta. Začali mi ho klonovat v Laponsku z nálezů DNA. Už mi tam někde roste, sílí a zanedlouho, dá-li Bůh, si ho snad budu moci vyzvednout. Povezu ho parníkem. Pak ho konečně vezmu sebou na pláž, abych mu dal poslechnout jednu sešitou hudební legendu a ukázal mu jednu prapodivnou architekturu. A taky mu koupím Bublifuk, jo!

2.1 Se stopařem na pláž

31. kapitola

Kdybyste vzali pár Davidů Bowieů a postavili dva na sebe a pak připojili dalšího Davida Bowiea na konec každé ruky horního z prvních dvou Davidů Bowieů a celý objekt zabalili do špinavého koupacího pláště, pak byste dostali něco, co sice nevypadá přesně jako

John Watson, ale těm, kdo ho znají, by to připadalo nutkavě povědomé.

Byl vysoký a klátil se.

Když seděl v lehátku a zíral na Pacifik, už ani ne s divokým podezřením jako spíše s hlubokou, poklidnou sklíčeností, bylo poněkud obtížné rozlišit přesně, kde končí lehátko a začíná on, a nejspíš byste váhali položit mu ruku řekněme na předloktí - v obavě, že by celá konstrukce mohla sklapnout a ucvaknout vám palec.

Jeho úsměv, když ho na vás zaměřil, byl dost pozoruhodný. Vypadalo to, že je složen ze všech možných nejhorších věcí, jaké vám život může provést, ale které, když je na svém obličejí bleskově přeskládal v daném pořadí, ve vás náhle vyvolaly pocit: “Aha. Tak to je v pořádku.”

Když promluvil, byli jste rádi, že užíval úsměvu, který ve vás vyvolával tyhle pocity, dost často.

“Ano, jistě,” kývl, “navštěvují mě. Tady sedávají. Tam, co zrovna sedíte.” Mluvil o andělech se zlatými plnovousy, zelenými křídly a sandály od dr. Scholla.

Obr. 9. Instalace čerpající z Nick Caveovi knížky "A uzřela oslice anděla"

"Jedí nachos, které se prý u nich nedostanou. Hodně fetují a báječně se s nimi povídá o spoustě věcí."

"Opravdu?" žasl Arthur. "Takže, ehm... Kdy to bývá? Kdy přicházejí?"

I on zíral na Pacifik. Po okraji pobřeží pobíhali malí vodouši, kteří zřejmě měli problém: museli hledat potravu v písku, přes který se právě přelila vlna, jenže nemohli vystát, že si namočí nožky. Aby se s tímto problémem vypořádali, běhali zvláštním způsobem, takže

vypadali, jako by je zkonstruoval někdo hodně chytrý ve Švýcarsku.

Fenchurch seděla na písku a jen tak si v něm kreslila prsty.

"Většinou přijíždějí o víkendech," vykládal Wonko Příčetný, "na malých skútrech. Skvělé stroje." Usmál se.

"Aha," kýval Arthur, "ano."

Zaslechl drobné zakašláni a pohlédl na Fenchurch. Načmárala do písku schematický obrázek jich dvou v oblacích v podobě dvou tyčkovitých panáčků. Na okamžik si pomyslel,

že ho chce vzrušovat, ale pak si uvědomil, že jde o napomenutí. “Kdo jsme my,” říkala mu tím, “abychom mohli tvrdit, že je blázen?”

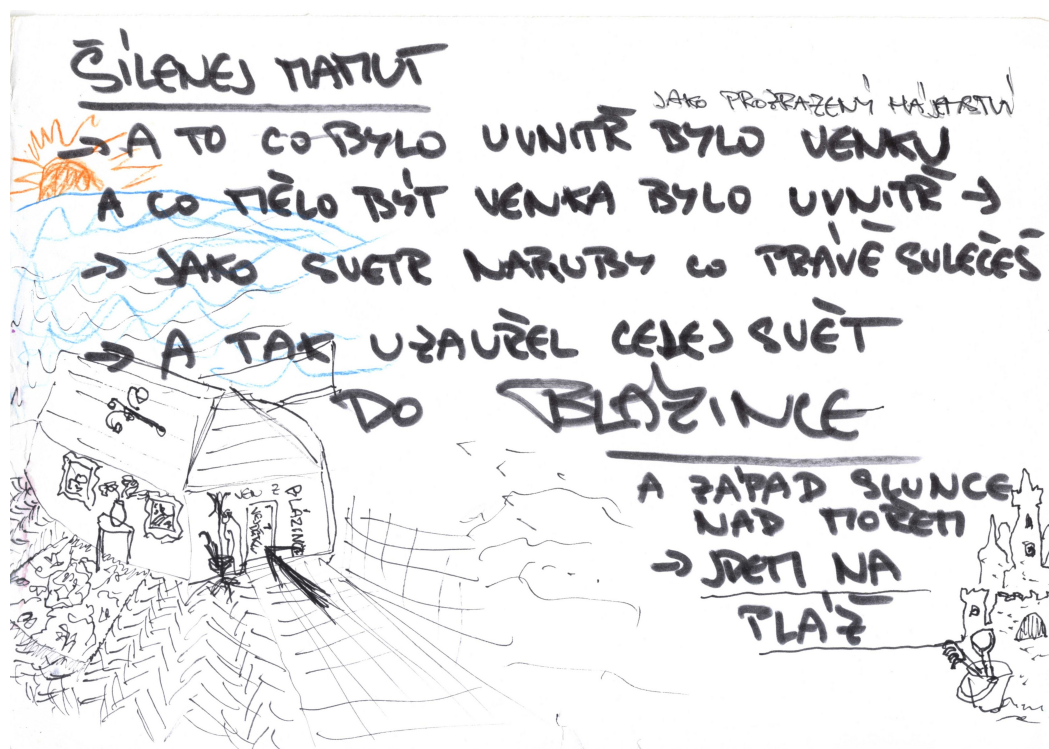
Jeho dům byl opravdu hodně divný, a protože to byla první věc, s níž se Fenchurch s Arthurem setkali, bude možná docela užitečné vědět, jak vypadal [obr. 10. na str. 30].

Vypadal takhle: byl obrácený naruby.

Byl tak doslova obrácený naruby, že museli zaparkovat na koberci.

Podél toho, co by člověk normálně nazval vnější zdí, která byla vymalovaná vkusnou růžovou, hodící se do pokojů, stály knihovny a také pár oněch zvláštních třínohých půlkulatých stolků, které stávají takovým způsobem, jako by naznačovaly, že jimi někdo právě prohnal zed', a visely tu obrazy, jejichž účelem zjevně bylo, aby působily uklidňujícím dojmem.

Skutečná podivnost ale začínala u střechy.

Obr. 10. Dům Wonka Přičetného

Skládala se sama do sebe jako něco, co by Maurits C. Escher - kdyby měl sklon trávit noci flámováním, což mu ovšem toto vyprávění nikterak nemínil připisovat, i když je při pohledu na jeho obrázky, zvláště ty s těmi divnými schody, někdy dost těžké ubránit se podobným dohadům - mohl vysnit po jednom takovém výstřelku, protože lucerničky, které měly viset uvnitř, byly instalovány zvenčí a trčely vzhůru.

Bylo to matoucí.

Nápis nad domovními dveřmi pravil: "Vyjděte ven", což také ač nervózně, učinili.

Uvnitř bylo samozřejmě Venku. Hrubé cihlové zdi, pěkně provedené spárování, okapové žlaby v dobrém stavu, zahradní cestička, pár malých stromků a okna několika pokojů.

Vnitřní zdi se táhly dolů, zvláště se ohýbaly a na konci se zase otvíraly, a jakoby jakousi optickou iluzí - při pohledu na niž by se Maurits C. Escher zamračil a zadumal by se, jak to asi udělali - obsahovaly i samotný Tichý oceán.

"Ahoj," pozdravil je John Watson neboli Wonko Příčetný.

Fajn, pomysleli si, "Ahoj", to je něco, s čím se ještě dokážeme vypořádat.

"Ahoj," oplatili mu pozdrav a všichni se najednou usmívali.

Chvilí byl překvapivě neochotný mluvit o delfínech, vypadal zvláště duchem nepřítomný a říkal "zapomínám...", kdykoli se o nich zmínili, a docela pyšně jim předváděl výstřednosti svého domu.

"Působí mi to zvláštní potěšení," vykládal, "a nikomu to nepůsobí žádnou újmu, kterou by nedokázal napravit šikovný optik."

Líbil se jim. Působil otevřeným a přitažlivým dojmem a zřejmě se dokázal posmívat sám sobě dřív, než to stačil udělat někdo jiný.

"Vaše žena se zmiňovala o nějakých párátkách," začal Arthur a rozhlédl se kolem. Řekl to s vyděšeným výrazem, jako by se bál, že by mohla znenadání vyskočit z některých dveří a zmínit se o nich znovu.

Wonko Příčetný se zasmál. Byl to lehký, bezstarostný smích a zněl jako smích, který jeho majitel dříve hodně užíval a byl s ním spokojený.

“Á, ovšem,” přikývl, “to souvisí se dnem, kdy jsem si konečně uvědomil, že svět se definitivně zbláznil, a tak jsem postavil Blázinec, abych ho do něj zavřel, chudáka, a teď jen doufám, že se časem uzdraví.”

V tomto okamžiku začal Arthur být zase trochu nervózní.

“Tady jsme venku z blázince,” vysvětloval Wonko Příčetný. Ukázal znovu na hrubou cihlovou zeď, spárování a okapy. “Projděte těmihle dveřmi,” ukázal na první dveře, kterými původně vešli, “a vrátíte se do Blázince. Snažil jsem se ho hezky zařídit, aby se tam chovancům líbilo, ale nemůžu toho pro ně moc udělat. Sám tam už vůbec nechodím. Kdykoli jsem v pokušení, což jsem poslední dobou málokdy, prostě se podívám na nápis nade dveřmi a raději se jim vyhnu.”

“Tenhle?” zeptala se Fenchurch a celá popletená ukázala na modrou desku s nějakými pokyny.

“Ano. Jsou to slova, která mě proměnila v poustevníka, kterým dnes jsem. Bylo to úplně nečekané. Když jsem je uviděl, hned jsem věděl, co mám dělat.”

Nápis pravil: Uchopte párátko asi v polovině délky. Navlhčete špičatý konec v ústech. Nasadte do mezizubního prostoru, tupým koncem k dásni. Jemně pohybujte párátkem sem a tam.

“Připadalo mi,” pokračoval Wonko, “že jakákoli civilizace, která ztratí rozum do té míry, že považuje za nutné přikládat podrobný návod k použití k balíčku párátka, není civilizace, ve které bych mohl žít a zůstat normální.”

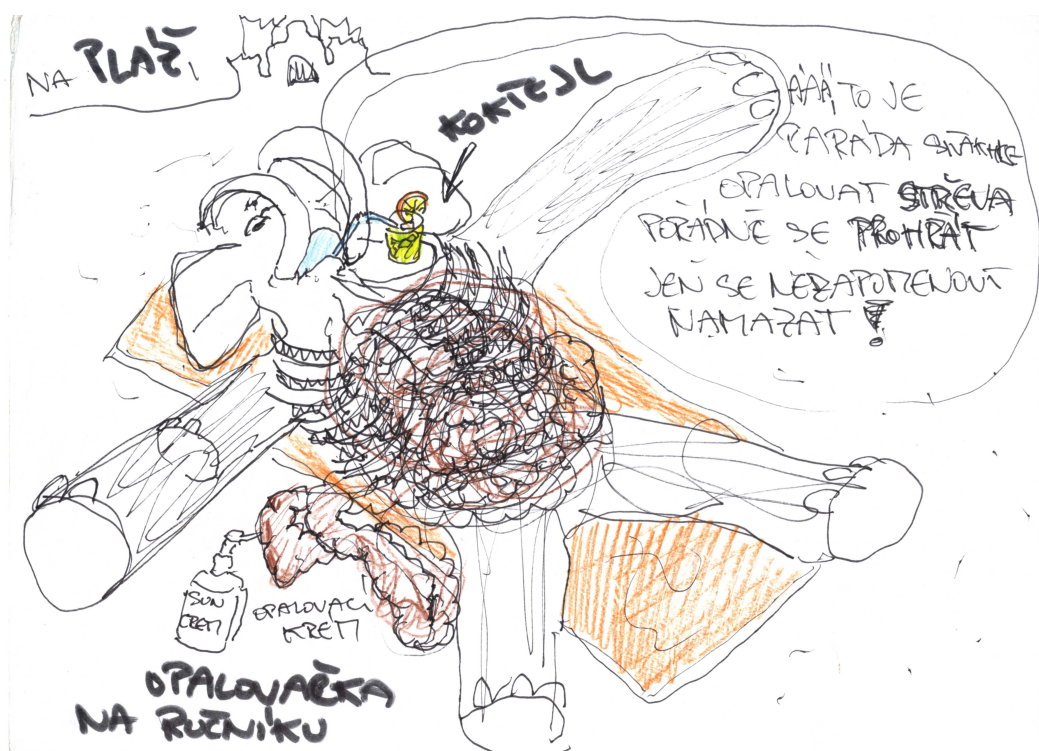
Znovu se zadíval na Pacifik, jako by ho vyzýval, aby začal běsnit a blouznivě na něj promlouvat, ale oceán tu klidně ležel a hrál si s vodouchy.

“A v případě, že by vás napadlo o tom pochybovat, což chápu, že by se klidně mohlo stát, vás ujišťuju, že jsem úplně normální.

Proto si říkám Wonko Příčetný, abych o tom lidi ujistil. Wonko mi říkala maminka, když jsem byl malý a neohrabaný a všechno jsem převrhl, a příčetný, to je to, co jsem a čím taky míním zůstat,” usmál se oním úsměvem, který v člověku vyvolal pocit “Aha, tak to je v

pořádku”. “Půjdem na pláž a podíváme se, o čem bychom si mohli promluvit?” dodal.
[1]

Jasně, jdem na pláž. Ať se můj Mamut pořádně vyskotáčí [obr. 11. na str. 33].
Třeba si chobotem nakreslí něco pěkného do písku. Anebo ho necháme jen tak opalovat.
Ale jen na chvíli. Musím pokračovat a brzo i jeho budu potřebovat.

Obr. 11. Na pláži

2.2 Zápisky ze zabíjačky

Co lidi potřebují ze všeho nejvíc, kromě tekutin a energie? Teplo, samozřejmě! O tekutiny a jídlo se budou muset postarat sami. Všechno jim nebudu servírovat na podnosu pro nosy, ale s teplem jim pomůžu.

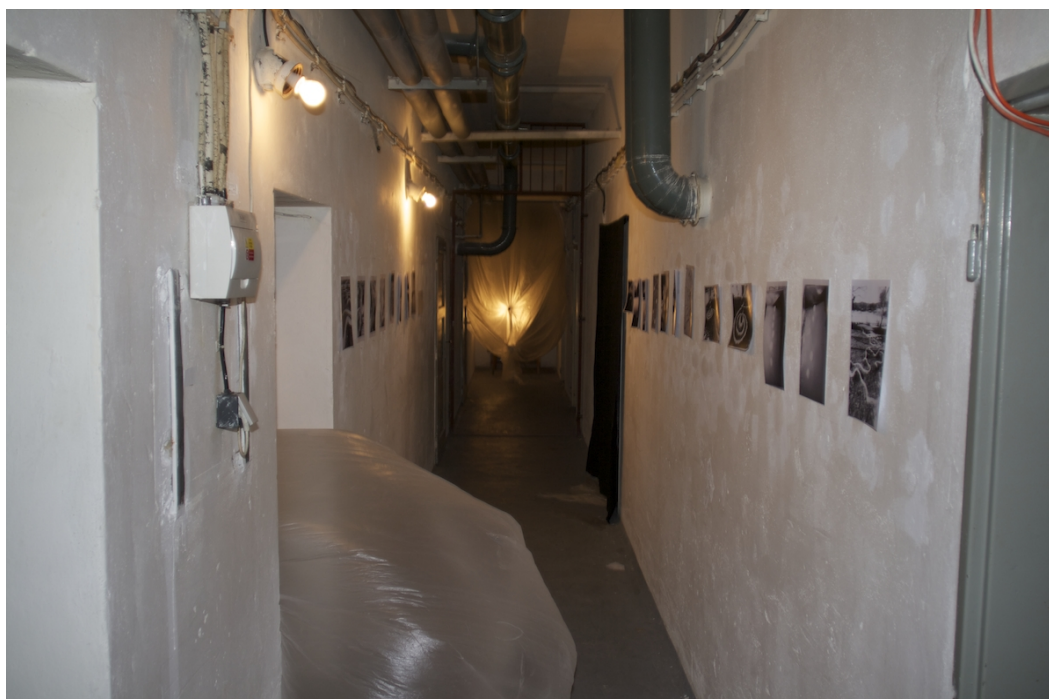
Když je hic, tak zatopím. Co takhle vzít Dobu ledovou a obrátit jí naruby, aby venku bylo teplo a uvnitř zima. Vypustím to všechno teplo do světa pro všechny, kteří potřebují zahřát svoje prokřehlé končetiny. A mamut je přece uvnitř fajn. A všude kolem něj je zima.

Nejlepší bude, když mu rozepru hrudník a vyvrhnu mu vnitřnosti ven. Nejdřív je musím obrátit jako svetr, co zrovna svlečeš. Tam se jich vejde. Musím je pořádně proprat, aspoň v sedmi vodách, abych z nich dostal tu pravěčinu. Nesmíš se toho bát a mít se k činu. Ještě dvakrát prohnat vodou, pro sichr, a pak už jen ledek.

"Páni, podívej, jak jsou krásně růžový a průsvitný, když je pořádně vypereš." Skrz je vidět skrz. Svět se obrousil, zjemnil a je přátelštější. Ostré hrany zmizely, ztupily se a zahalily se. Všechny špendlíky a hrozící prsty jsou pryč. Už nehrozí žádné nebezpečí bublinám a bosonohým bublifukářům. A mamuti už mají kly do kolečka. Růžová zaplavuje svět stejně jako optimismus a láska v ní. Lidé tančí a na tvářích jim raší úsměvy. Potácí se a vrávorají, zpívají a krákorají.

Barva kurátorů je černá, Modrian používal vedle bílé, modrou a červenou, středa je zelená, Vontové měli žlutou, ale barva současnosti je jediné mamutí růžová.

Střeva jsou fajn, co použijeme dál? Nějaká žebra z hrudníku, aby jsme si mohli hrát s tvarem.

Obr. 12. Dva expandující organizmy na výstavě několika lidí z Ateliéru Prostorová tvorba

2.3 Nafouknutí

Teď jak to postavit a jakou tomu dát formu. Inspiruju se zase v Době ledové. Vždyť tam přece lidé žili v jeskyních a bylo jim teplo. Tomu bylo zajisté kvůli nízkému klenbovému stropu. Nebylo tudíž tolik místa potřebujícího vyhřátí. Udělám to tedy stejně. Vytvořím si svoji vlastní jeskyni, jeskynní tunel. A z žeber udělám skruže. Ty zajistí, že bude jeskyně stát. Také ji celou za pomoci žeber natvaruji. Udělám takový tunel, ve kterém lidé budou moci spát. U vchodu rovněž zatočím tunel do zákrutu, aby na obyvatele netáhlo a měli soukromí před okolím. Vchod nechám samozřejmě otevřený pro všechny, kdo by chtěli vstoupit, ať už bez domovci nebo zatím budoucí. Vždyť jeskyně také nebyly nijak uzavřené.

Ale co udělám s příchodem noci? V noci bývá vždy větší zima než ve dne. V jeskyních zapalovali ohně. Oheň se rovná světlo a světlo se zřejmě rovná teplo. Musím tedy v mé jeskyni zajistit světlo, aby lidé za vlády měsíce neumrzli. A na podlahu jim připravím něco měkkého, na čem můžou spát. Třeba pytle s pilinami. Piliny, tedy dřevo, jako vizuálně teplý materiál, budou pozitivně působit na interiér a učiní ho ještě útulnějším. Ale počkejte, já přece nemůžu použít orgány z živého stvoření, to by bylo přece šílené. Tak nahradíme jeho střeva růžovou transparentní fólií a místo žeber použiji ocelovou pásovinu.

Plán stavby již mám, interiér je taky vyřešen. Můžu se tedy pustit do stavby. Jo! Na výstavbu chci použít nejdostupnější a nejlevnější materiál. Něco, co je možné lehce sehnat ve všech končinách a ve všech podnebných pásech. Vytvořím univerzální postup, abych se vyhnul složitému transportování věcí potřebných k výstavbě nebo vymyšlení různých lokálních obdob. Proto využiji materiál, který je globálně dostupný. A tím materiálem je vzduch. Ano! Ano, nafouknu mou jeskyni vzduchem a vytvořím jednu velkou mamutí

BUBLINU. Bublinu velkou jako sám mamut. Bublinu větší než mamut sám. Ale nepřehánět to moc. Pozor na to, aby nepraskla.

A nezůstane jen u jedné. Vždyť z bublifuku se dá vyfouknout na stovky krásných barevných bublin. Pořádně fouknem a bubliny se ponesou prostorem. A budou těšit každého bez domovce. A budou se šířit a růst s růstem počtu bez domovců. Poskytnou přístřeší všem, kteří budou potřebovat. Pomalu prostoupí města a krajinu, a postupně se bude nafukovat jistota pro každého, kdo ji ztratil.

Každý má přece nárok na pár nafouklých jistot, pár bublin, pár bublin pro všechny, kterým zbývá aspoň ještě trochu vzduchu v plicích.

A teď už si jen lehneme uvnitř a budeme pozorovat svět kolem nás pohledem jako po flašce rumu s naším mamutem po boku.

2.4 Osvětlení

“Říkal jsem si, že budete chtít vidět,” vysvětloval, “co nosí andělé na nohou. Jen tak ze zvědavosti. Já se mimochodem nesnažím nic dokázat. Jsem vědec a vím, co je zapotřebí k důkazu. Ale důvodem, proč si říkám svým dětským jménem, je připomenout si, že vědec musí současně být úplně jako dítě. Když něco vidí, musí říci, že to vidí, ať je to to, co si myslel, že uvidí, nebo ne. Nejdřív se dívá, potom myslí, a nakonec zkoumat. Ale vždycky se nejdřív dívá. Jinak uvidíte jen to, co jste čekali. Většina vědců na to zapomíná. Potom vám ukáží něco, co to dokazuje. Takže další důvod, proč si říkám Wonko Příčetný je, aby si lidi mysleli, že jsem blázen. To mi umožňuje říkat, co vidím, když to vidím. Nemůžete patrně být vědcem, jestliže vám vadí, že si o vás lidi myslí, že jste blázni. Zkrátka myslel jsem si, že byste chtěli vidět tohle.” [1]

ZÁVĚREČNÝ DOVĚTEK

Ahoj, rád bych se Vám, pro vyhnutí se případným vyvstalým nedorozuměním, představil. Ovšem říkejte mi Regulární Psáč či Psanec. Tím se do budoucna chci vyvarovat vašim budoucím spekulacím o mé iregulérnosti a regularitě, nemluvě o problematice regálů a řazení pořadačů v nich. Tomu se doufám vyhneme, i když dalším faktem, který proti tomu může negativně působit, je fakt, že jsem od Poličky, ale dost již bylo řečí o kvalitním pivu a univerzálně použitelném nábytku. Mějte na paměti jen tu regulérnost, z níž Vše další už jen vyplývá. V tomto odsavci chci také vyjádřit svůj nesouhlas s regulací vodních toků.

Jedním z největších dobrodinců všech forem života byl muž, který nedokázal udržet myšlenky u toho, co právě dělal.

Skvělé?

Určitě.

Jeden z nejpřednějších genetických inženýrů své či jakékoli jiné generace, včetně čísla, které sám vymyslel?

Bezpochyby.

Problémem bylo, že se až příliš zajímal o věci, o které se zajímat neměl, alespoň ne teď, jak mu všichni neustále říkali.

Možná i zčásti proto byl značně popudlivé povahy.

Takže když jeho svět začali ohrožovat strašliví nájezdníci ze vzdálené hvězdy, kteří byli stále ještě dost daleko, ale rychle se blížili, poslali vládci té rasy Blarta Versenwalda III. (jmenoval se Blart Versenwald III., což není příliš podstatné, ale je to docela zajímavé, protože - ale prostě se tak jmenoval a o tom, proč se tak jmenoval, se můžeme bavit později) do ústraní, kde byl pečlivě střežen, s instrukcemi, že má vypěstovat plémě fanatických superválečníků, kteří se měli ubránit obávaným vetřelcům a zdolat je. To vše měl učinit rychle, a tak mu řekli:

“Soustřed' se!”

I usedl k oknu a vyhlédl ven na letní trávník a vynalézal a vynalézal a vynalézal, ale nakonec se nevyhnutelně stalo, že ho něco trošku rozptýlilo, a tak v okamžiku, kdy

nájezdníci byli prakticky na oběžné dráze kolem jejich planety, přišel s pozoruhodným novým druhem supermouchy, která bez pomoci dokáže přijít na to, jak prolétnout otevřenou půlkou polootevřeného okna, a s vypínačem pro děti.

Zdálo se, že vzhledem k bezprostřednímu nebezpečí, jež představovaly přistávající cizí lodi, nebudou mít oslavy těchto pozoruhodných výdobytků dlouhý život. Ale hroziví nájezdníci, ostatně jako většina válečnických ras podnikajících výboje jen proto, že nedokázali vyřešit domácí záležitosti, kupodivu užasli nad Versenwaldovými převratnými novinkami, připojili se k oslavám a byli okamžitě přemluveni, aby podepsali celé série obchodních smluv a vypracovali program rozsáhlých kulturních výměn. A pak došlo k šokující negaci praxe, jaká je vtakových případech obvyklá, protože všichni zúčastnění žili od těch dob šťastně a spokojeně.

Tahle historka ovšem měla nějakou pointu, která však momentálně uniká kronikářově mysli. [2]

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

- [1] ADAMS. Douglas. Stopařův průvodce galaxií4. - Sbohem, a díky za ryby. Praha: Argo, 2002. Kapitola 31, ISBN 80-85601-96-6
- [2] ADAMS. Douglas. Stopařův průvodce galaxií4. - Sbohem, a díky za ryby. Praha: Argo, 2002. Epilog, ISBN 80-85601-96-6
- [3] Bible svatá

SEZNAM OBRÁZKŮ

Obr. 1. Jedna z prvotních skich k Nafukovacímu azylovému obydlí pro bezdomovce.....	11
Obr. 2. Ostatky pradávných živočichů.....	12
Obr. 3. Archeologické vykopávky ruky sumerského poloboha.....	13
Obr. 4. Noční přelet nad Krakovem.....	15
Obr. 5. Obydlí pro Rorýse vyrobené z výfuků z aut.....	18
Obr. 6. Graf vzrůstu bezdomovectví.....	22
Obr. 7. Graf nezaměstnanosti.....	22
Obr. 8. Zásobník a ohřívač vody v jednom se sprchou.....	24
Obr. 9. Instalace čerpající z Nick Caveovi knížky "A uzřela oslice anděla".....	29
Obr. 10. Dům Wonka Příčetného.....	30
Obr. 11. Na pláži.....	33
Obr. 12. Dva expandující organizmy na výstavě několika lidí z Ateliéru Prostorová tvorba.....	34

SEZNAM PŘÍLOH

PI CD

PII A3 paré